

Tu přišel Ježíš z Galileje k Jordánu za Janem, aby se dal od něho pokřtít. Ale on mu bránil a říkal: "Já bych měl být pokřtěn od tebe, a ty jdeš ke mně?" Ježíš mu odpověděl: "Připust' to nyní; neboť tak je třeba, abychom naplnili všechnu spravedlnost" Tu mu již Jan nebránil. Když byl Ježíš pokřtěn, hned vystoupil z vody, a hle, otevřela se nebesa a spatřil Ducha Božího, jak sestupuje jako holubice a přichází na něho. A z nebe promluvil hlas: "Toto je můj milovaný Syn, jehož jsem si vyvolil."

„Dědeček říkal, že kazatelé sou strašně namyšlený, sou úplně přesvědčený, že ovládaj kliku vod nebeskejch bran a nepustěj tam nikoho, komu to sami nepovolej. Dědeček byl přesvědčen, že kazatelé si myslěj, že Bůh s tím nemá už vůbec nic společného. ... Lidé jsou různí, nestačí jim jen jedna církev. ... baptisti společně věří v křest, to jest, že se člověk musí nechat skrz naskrz promočit v potoce. Říkají, že bez toho nelze dosáhnout spasení. Metodisti jim říkají, že se mýlí a že úplně stačí trochu pokapat hlavu vodou. ... Hned před kostelem vytasí každý svou bibli a tvrdí, že to tak bible říká. Jeden chlápek, který byl v církvi Kristově, říkal, že když budete říkat kazateli „důstojný pane“, půjdete rovnou do pekla. Poukazoval na místa v bibli, z kterých to dokazoval, ale hromada druhých zase dokazovala, taky z bible, že je lepší říkat „důstojný pane“, jinak skončíte v peklu.

Zapřísáhl jsem se, že v náboženství nechci mít nic společného s vodou a že kazatele nebudu oslovovat vůbec nijak. Taky jsem to řekl dědečkovi, že to je asi to nejjistější, co se dá dělat, protože člověk by mohl snadno skončit v peklu jen podle toho, co o tom v tu či onu chvíli bible říká. Dědeček říkal, že dyby Bůh byl zakovej zabeđenec jako tydle pitomci, který se hádaj vo suchý z nosu, pak by se v nebi nedalo žít.“ Tolik o kazatelích Forrest Carter ve Škole Malého stromu.

Dnes máme před sebou kazatele, k němuž přichází Ježíš, aby se u něj dal „skrz naskrz promočit vodou“. Kazatele zvaného Jan Křtitel. Co je zač? O jeho kázání si můžete myslet ledacos, ale jedno je docela jasné: Nepropadl přesvědčení, že „ovládá kliku od nebeskejch bran“. A rozhodně nepropadl přesvědčení, že „Bůh s tím (jak to v našem životě a světě chodí) už nemá nic společného.“ Slouží jeho živé přítomnosti. Slyšíš jeho naléhavé svědectví, že má cenu se v životě zastavit – a že je ke komu se obrátit. V bezradnostech – zbloudilostech – v nevěře, polovičatosti, v povrchnosti a přízpusobivosti se nemusíte utopit, říká, protože skrz ty vody, které vás zaplavují či unášejí, je možné projít na druhý břeh. Na břeh zaslíbené země. Tady najít novou půdu pod nohama. Novou – a pevnou. Protože když něco slíbí Bůh, který vůbec není daleko, jeho slovo se takovou pevnou půdou pod nohama může stát.

Jan Křtitel se nedohaduje, jestli se v té vodě má správně máčet nebo jen kropit. Jako ztělesnění starozákonních proroků ví, že nejde o rituál, jehož správnou podobu určuje ten který farizejský spolek, ale zve své posluchače k otevřenosti tomu, co slíbil a k čemu pozval nebeský Otec. Jeho křest dává ožívat starému příběhu o vysvobození: O

tom, že Hospodin nejen z otroctví vyvádí, ale je svému lidu věrný, i když ten lid sám nevěří, že to s námi až na ten druhý břeh dotáhne, a místo toho propadá zapšklosti, anebo směšné církevní úzkoprsosti.

Proto si Jan nehraje na majitele nebeských klíčů, kterémužto pokušení dodneška církve a jejich funkcionáři propadají, ale vyřizuje, že to nebe už zanedlouho přijde na zem. A jen co se zjeví Ježíš, ochotně ustupuje ze scény, či své kazatelně. I já potřebuju to, s čím přicházíš ty, vyznává. Jan – živý hlas dosvědčující živou blízkost Boží – dokáže ustoupit. Nezastiňuje svou postavou ani funkcí nebesa. Možná i proto se ta nebesa nakonec s plnou parádou otevrou.

Já přece potřebuju přijmout křest od tebe – a ty si jdeš pro křest ke mně?, doslova brání Ježíši v jeho záměru Jan Křtitel. Protentokrát to připust', tudy totiž teď vedou kroky té obživující Boží blízkosti. Jen tak naplníme všechnu spravedlnost, odpovídá Ježíš. Co to je za spravedlnost? Chci teď jít bok po boku s těmi, kteří potřebuj slyšet: Tam, na tom druhém břehu můžete začít znova... Vždyť přes Jordán, do zaslíbené země vede cesta, která má cíl – u Boha! A o tenhle cíl mně jde! - přesvědčuje teď Jana Ježíš. Spravedlnost je tedy v jeho podání vždycky znova akt milosrdenství: konkrétního zastání, slitování, vnímání tváře potřebného bližního, otevření perspektivy Božího království. V tom můžeš potkat odlesk nevysněných, skutečných nebes. A proto teď při svém křtu začne tím, že bude solidárně, bok po boku kráčet s těmi, kdo potřebuj odpuštění – a šanci na tom druhém břehu. Později, jak půjde dál, potká mnohé, na něž dopadá nespravedlivost – a mnohé, kteří na nespravedlivost úspěšně zadělávají. A umožní jim nový začátek. Jak kdyby je dovedl na druhý břeh. Jak kdyby k nim přišla Boží blízkost – síla odpuštění – síla pravdivého pozvání a ryziho životního nasměrování.

A tak šli - cestou křtu v Jordánu. Sám Jordán je přitom proud strhávající do beznaděje. A vposledu jeho proud připomíná život, který neodvratně míří ke smrti, k zániku – a nedává žádnou naději. Však taky příznačně ústí do Mrtvého moře. Tyto vody se staly vodami Ježíšova křtu. Prošel jimi – zranitelný stejně, jak ostatní lidi. Ale prošel ty vody jako ten, kdo věří, že o našem žití a jeho perspektivě vposledu nerozhoduje Jordán – ale Hospodin. Bůh, který otvírá cestu na druhý břeh.

Co Ježíše čeká na druhém břehu? Otevřená nebesa – jako znamení, že jeho očekávání nebude zklamáno. Je to zvláštní inscenace, co nám tady Matouš předvedl: Jako by jednoaktovka končila výpravným finále, jakým jindy končí daleko delší a dramatičtější kusy. Ale ta nebeská paráda se neděje tolik kvůli Ježíši jako kvůli NÁM. Když tuhle scénu evangelista komponoval, jako by před námi odhrnul nebeskou oponu, abychom potkali sílu Ježíšova příběhu a přestali být diváky této překvapivé scény a stali se jejími spoluaktéry: Poslouchejte, tenhle Ježíš, to je pro samotná nebesa (rozuměj, pro samotného nebeského Otce) ten pravý, ten vyvolený a milovaný. Na něm spočinul Duch. Jak holubice, co Noemu zvěstovala, že se po potopě začíná znova.

A ten hlas z otevřeného nebe zároveň vrací naši

pozornost zpátky na zem: Koukejte lidi, poslouchajte vy na zemi, všimněte si právě Ježíše. Na jeho pozemskou cestu dávejte teď pozor:

On je ten milovaný Syn! On je ten pravý agent Boží věci na zemi. Když teď ukázal, že kráčí bok po boku těm, kdo prožívají svou úzkost, vinu, slabost – a zrovna tak těm, kterým Boží blízkost zakalili všelijací kazatelé a jejich zacházení s biblí – sama nebesa se samou radostí otevřela: Konečně jeden, co si nehraje na majitele klíčů od nebeských bran, ale nasadí vlastní kůži! Konečně jeden, co nechce jen kritizovat a odsuzovat, ale sám zápasí o obnovu a nápravu! Konečně jeden, co nepohrdá lidskou nouzí a nízkostí nízkých, ale jde s nimi v jejich malérech kalnou vodou, bok po boku...

Milá Julie a Dorotko, pozvání přestat být diváky a stát se spoluaktéry, kterým ten příběh něco řekne – pro víru a tím pádem i pro život – zní teď především vám. **Proto jste teď zvány z hlediště na jeviště.** Smíte se do toho příběhu postavit jako ty, které stojí nablízku Ježíši. Kvůli němu jste přece přišly (snad se to dá dnes o vás předpokládat) – a teď jste zvány na jeviště: Koukněte, jak se to celé jeví z Ježíšova pohledu. Koukejte, a dobře poslouchajte, co nám ta scéna o Ježíšovi prozradí. Je to totiž důležité - pro víru a celý život. Sledujte ho jeho cestou. Právě s ním totiž dojdete na břeh nových počátků. Sledujte ho, pak zjistíte, že ho nestrhl proud smrti, ale že opravdu míří na druhý břeh. K Bohu, který ujišťuje "mám pro vás otevřeno!"

Proto nekřtíme ve jméno Jana Křtitele, ale ve jméno Syna, který tímto příběhem vyjevuje, kdo je to Otec, a k čemu dává Ducha. Ve jméno Ježíše Krista, kolem nějž ta nebesa přestávají být vzdáleným snem – a stávají se skutečností. Třebas i navzdor tomu že se pozemští kazatelé občas hádají jen o to suchý z nosu. Skutečností - pro nás – i pro vás. Amen

Pořad bohoslužeb se křtem a konfirmací

Píseň 690,1+3

In: Ž 72,1n.11-14)

Píseň 434,1-5

Modlitba

Jsi písnička na cestu, když se nám život zamotal a nechce se nám dál. Jsi zdroj odpuštění, když se točíme v kruhu selhání či ublíženosti. Jsi pramenem žití, z nějž čerpáme dary, jež oko nevidělo a ucho neslyšelo. Takto tě poznáváme v příbězích a písních tvého lidu a tvých učedníků, takto se ti smíme otvírat ve společenství církve, takto se dáváš poznat ve křtu. Prosíme, ať v nás tvůj Duch dá právě dnes vzrůst důvěře, že nejsi Bůh daleký ani lhostejný. Ať zmizí všechny překážky, zabraňující důvěřovat tvé blízkosti a tvému zájmu o nás. Amen

1. čtení Iz 63,15-20

Píseň 673

text + kázání Mt 3,13-17

Píseň 627

Křest + konfirmace

Svatostí křtu dnes posloužíme Julii Žalmanové, ktá přijme křestní jméno Magdaléna. Ke křtu se připravuje od ledna tr. Svědkem křtu bude Vendula Hušťáková. Svůj křest a přijetí pozvání k samostatné cestě víry potvrdí Dorotka Šourková, pokřtěná 6.10.2002 v Nejdku. Svědkyní křtu se stala Pavla Žebráková.

Ustanovení křtu Mt 28

CREDO

Julie

Věříš, že Ježíš Kristus přináší takový pohled na život, který zdůrazňuje zásadní význam milosrdenství – ve vztahu Boha k nám – a v našem vztahu k bližním? Je-li tomu tak, odpověz spolu s kmotrou „VĚŘÍM“ "..."

Chceš, aby se Boží milosrdenství vtělené do Ježíšova příběhu stalo životní cestou i pro tebe? Přicházíš s touto touhou ke křtu?

Je-li tomu tak, odpovězte společně CHCI a PŘICHÁZÍM "..."

Budeš dbát o to, abys ve společenství Kristova lidu potkávala víru, lásku a naději jako inspirativní hodnoty pro svůj život? Je-li tomu tak, odpovězte společně ANO S POMOCÍ DUCHA SVATÉHO "..."

Křest:

Voda, kterou budeme na třikrát na Julii vylévat, připomíná: Napříč vodami lidského otroctví, beznaděje, strachu a vin otevřel Hospodin svému lidu cestu – a Ježíš tuto Boží záchranu zpečetil, když i pro nás a za nás prolil svou krev.

Julie Magdaleno, křtím tě ve jméno Otce i Syna i Ducha Svatého. Amen

Modlitba

Ježíši Kriste, děkujeme, že inspirativnost a sílu svého milosrdenství otevíráš i Julii Magdaléně. Žes ji zavolal k víře a stal se jí na cestě víry průvodcem. Žehnej jí i celému tomuto společenství. Amen

Dorotko,

Přijímáš vděčně, že jsi jako nemluvně byla pokřtěna? (ANO, přijímám „...“)

Věříš, že Ježíšova cesta, která začíná křtem v Jordánu a vrcholí křížem a vzkříšením – je cestou, která nás uvádí do Boží blízkosti? (VĚŘÍM „...“)

Při křtu za tebe vyznávali víru rodiče. Přebíráš teď odpovědnost za svou další cestu víry – ve společenství tohoto sboru a církve – ty sama? (Je-li tomu tak, odpovězte ANO, S POMOCÍ DUCHA SVATÉHO "...")

Modlitba

Ježíši Kriste, vzkříšený Pane, přijal jsi Dorotku za svou. Otevřel jsi pro ni cestu víry, pozval ji k následování. Dávaj jí Ducha svatého a stávej se vždy novým zdrojem, který obnovuje víru, lásku, naději, touhu po pravdě i ochotu tě následovat. Amen

(Předat bibli - místokurátor)

Píseň 469,1-2.7

Ohlášení

Přímluvy

- za pokřtěné

- za obnovu vztahů (rodinných, partnerských, pracovních apod.)

Za všechny lidi, kteří žijí v bezpráví, aby se jim dostalo spravedlnosti. Aby si k sobě našli cestu všichni lidi, kteří ve vztahu s někým prožívají nejistotu, nebo spolu neumí komunikovat. Za rodinnou lásku a soudržnost, za mezigenerační propojení.

Za životy naplněné temnotou nevíry – cynismu – životní prázdnoty. Za unavené, rezignované, za ty kdo vzdali víru. Za vězněné v Cíně, za trpící v Jemenu i na mnoha místech, o nichž nevíme či nechceme vědět. Za novou sílu všem, jejichž služba a nasazení otvírá nové šance, kde dosud vládla bezvýchodnost. Pane, smiluj se.

Otče náš

Poslání

Na cestu víry přijměte slovo určené Julii a Dorotce i nám všem:

(Julii) Proste, a bude vám dáno; hleďte a naleznete; tlučte a bude vám otevřeno. Neboť každý, kdo prosí, dostává, a kdo hledá, nalézá, a kdo tluče, tomu bude otevřeno. Mt 7,7n

(Dorotce) Můj Bůh vám dá všechno, co potřebujete, podle svého bohatství v slávě v Kristu Ježíši. Fp 4,19

Požehnání

Pokoj i láska a víra od Boha Otce a Pána Ježíše Krista. Milost všem, kdo nepomíjející láskou milují našeho Pána JKa. AMEN

Píseň 72,7